Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GENNARO HOT DOG



Gillettenarrative.com

Η GILLETTE ΚΑΙ Ο GENNARO HOT DOG

GILLETTE TRAILER 18 — NANDO THE SCRIBE

Ακόμη 1 δολάριο.

Κατέβηκα από το λεωφορείο και άρχισα να περπατάω προς τη διεύθυνση όπου υποτίθεται ότι θα ζούσα.

Η αμερικανική μου προφορά ακουγόταν λάθος βγαίνοντας από ένα ιταλικό στόμα.

Ίδρωνα.

Ένιωθα βρόμικος.

Το Μανχάταν νωρίς το πρωί λέει την αλήθεια.

Τα απορριμματοφόρα δεν είχαν περάσει ακόμη.

Οι δρόμοι κουβαλούσαν ακόμη τη μυρωδιά της προηγούμενης νύχτας.

Για τους περισσότερους ανθρώπους, αυτή η μυρωδιά θα ήταν αηδιαστική.

Σε μένα μύριζε σπίτι.

Μου πήρε 61 χρόνια για να φτάσω εκεί.

Φταίει ο πελαργός, συνεργάτης της FedEx, που έκανε λάθος στην παράδοση και με άφησε στη νότια Ιταλία. Λάθος προορισμός.

Τώρα το σώμα μου επιτέλους πρόφταινε το μυαλό μου.

Η New York City με περίμενε σιωπηλά.

Ύστερα το είδα.

Ένα καροτσάκι με χοτ ντογκ.

Και αμέσως κατάλαβα: ήμουν σπίτι μου.

Πλησίασα. Ο ιδιοκτήτης ήταν ηλικιωμένος. Ιταλός. Από τη Νάπολη. Τέλεια.

Άρχισε αμέσως το θέατρο.

«Είμαι κουρασμένος».

«Είμαι γέρος».

«Δεν έχω λεφτά».

«Έχω πάρα πολλά παιδιά».

«Θέλω να πουλήσω αυτή τη δουλειά».

Τον σταμάτησα. «Πόσο για το καροτσάκι;»

Με κοίταξε επίμονα. «Πριν μιλήσουμε για λεφτά… πες μου ποιος διάολο είσαι».

Λογικό. Πήγαμε για καφέ. Ύστερα για φαγητό. Ύστερα κι άλλη κουβέντα. Περνούσαν οι ώρες, αλλά εκείνος δεν κοίταξε ποτέ το ρολόι του.

Κάποια στιγμή χαμογέλασα και είπα: «Στην Αμερική λένε πάντα ότι ο χρόνος είναι χρήμα».

Γέλασε. «Όχι». Ύστερα με κοίταξε κατευθείαν στα μάτια. «Μετά τον χρόνο… η καρδιά είναι χρήμα».

Χαμογελάσαμε κι οι δύο. Όμως κατάλαβα αμέσως ότι δεν ήταν αστείο.

Το επόμενο πρωί συναντηθήκαμε στο δημαρχείο. Ήρθε με τη γυναίκα του. Ύστερα με την κόρη του. Ύστερα με την αδελφή του. Ύστερα με την κουνιάδα του. Σε εκείνο το σημείο έμοιαζε λιγότερο με εμπορική συναλλαγή και περισσότερο σαν να παντρευόμουν μέσα στην οικογένεια.

Ακόμη δεν είχα ιδέα τι ήθελε για το καροτσάκι. Είχα ετοιμάσει 35.000 δολάρια σε μετρητά. Ήλπιζα να φτάνουν.

Υπογράφτηκαν όλα. Τέλος.

Τότε με κοίταξε και είπε: «Πόσα λεφτά έχεις;»

Απάντησα όπως απαντούν οι έξυπνοι στις επικίνδυνες ερωτήσεις: «Δεν ξέρω. Δεν τα μέτρησα. Πες μου μόνο τι σου χρωστάω».

Χαμογέλασε. «Ένα δολάριο».

Σιωπή. Κανείς δεν κουνήθηκε. Κανείς δεν μίλησε.

Ύστερα είπε: «Καλώς ήρθες στην Αμερική».

Εκείνη τη μέρα έμαθα κάτι που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν ποτέ.

Κάποιοι άντρες πουλάνε επιχειρήσεις. Άλλοι μεταβιβάζουν κληρονομιά.

Τον πρώτο χρόνο πούλησα κάθε χοτ ντογκ για ένα δολάριο.

Από σεβασμό. Από μνήμη.

Γιατί κάποιοι άντρες δεν αγοράζονται. Μπορείς μόνο να τους τιμήσεις.

Nando